

34

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 lutego 1964 r.

w sprawie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych.

Na podstawie art. 7 i w związku z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wieże, budynki, kominy i maszty wyższe od otaczających je budowli, budynki użytku publicznego oraz inne budynki nieprzemysłowe, do których jednocześnie ma wstęp więcej niż 100 osób, budynki zakładów przemysłowych, a także budynki, w których pożar mógłby wywołać duże straty materialne albo które posiadają dużą wartość kulturalną i naukową, jak budynki zabytkowe, budynki instytutów i zakładów naukowych, budynki gospodarcze i inwentarskie w uspołecznionych gospodarstwach rolnych, hodowlanych i leśnych itp., powinny posiadać urządzenia piorunochronne przewidziane dla tego typu obiektów.

2. Budynki i inne obiekty budowlane z pomieszczeniami zaliczonymi do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego albo w których są przetwarzane lub przechowywane

materiały wybuchowe, powinny posiadać urządzenia piorunochronne specjalne, których warunki techniczne określają odrębne przepisy.

3. Na istniejących budynkach i obiektach, określonych w ust. 1 i 2, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane w terminach określonych w planach dostosowania obiektów do wymagań ochrony przeciwpożarowej, a w braku takich planów — w terminach określonych przez organy ochrony przeciwpożarowej.

4. Na budynkach i obiektach określonych w ust. 1 i 2, oddawanych do użytku po dniu wejścia w życie rozporządzenia, urządzenia piorunochronne powinny być zakładane przed oddaniem tych budynków lub obiektów do użytkowania.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się przy średnim lub dużym zagrożeniu piorunowym budynków i obiektów określonych według zasad ustalonych w Polskiej Normie.

§ 2. 1. Parterowe i jednopiętrowe budynki mieszkalne i gospodarcze położone na obszarze gromad powinny posiadać urządzenia piorunochronne typu lekkiego, zwane dalej „piorunochronami lekkimi”.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do budynków położonych na obszarze gromad w miejscowościach znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego i zabudowanych budynkami posiadającymi pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do parterowych i jednopiętrowych budynków mieszkalnych i gospodarczych, posiadających pokrycia lub konstrukcje z materiałów palnych, położonych na obszarze miast i osiedli znajdujących się w rejonach zagrożenia piorunowego, jeżeli budynki te położone są w skupionej zabudowie obejmującej więcej niż 15 takich budynków i wchodzi w skład gospodarstw rolnych.

4. Miejscowości, o których mowa w ust. 2 i 3, określają właściwe wojewódzkie komendy straży pożarnych (komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw).

5. Warunki techniczne piorunochronów lekkich określają odrębne przepisy.

§ 3. 1. Terminy zakładania piorunochronów lekkich w poszczególnych gromadach powiatu ustalają prezydya powiatowych rad narodowych na podstawie planu wojewódzkiego. Terminy te powinny być podane do wiadomości mieszkańców gromad w drodze obwieszczeń lub innych wychazajowo przyjętych form.

2. Terminy zakładania piorunochronów lekkich na budynkach położonych na obszarze miast i osiedli (§ 2 ust. 3) określają właściwe komendy straży pożarnych miast wyłączonych z województw i powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych.

3. Na budynkach wznoszonych po terminach ustalonych w myśl ust. 1 i 2 piorunochrony lekkie należy założyć przed oddaniem tych budynków do użytkowania.

§ 4. 1. Obowiązek założenia urządzeń piorunochronnych na budynkach i obiektach określonych w §§ 1 i 2, jak również obowiązek utrzymania ich w stanie zdolnym do użytku ciąży na właścicielach, użytkownikach lub zarządzających nieruchomością.

2. Koszty założenia urządzeń piorunochronnych, z wyjątkiem kosztów materiałów instalacyjnych dla założenia piorunochronów lekkich, pokrywanych przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń, ponoszą właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomością.

3. Jeżeli konieczność założenia urządzeń piorunochronnych na budynku wynika ze szczególnej działalności osoby lub instytucji, które użytkują budynek choćby w części z jakiegokolwiek bądź tytułu (najem, dzierżawa), koszty określone w ust. 2 ponosi ta osoba lub instytucja.

§ 5. 1. Piorunochrony lekkie powinny być zakładane zbiorowo na wszystkich budynkach określonych w § 2 ust. 1, położonych na obszarze danej miejscowości, z wyłączeniem budynków, na których zostaną one założone indywidualnie w terminie określonym w § 6 ust. 2.

2. Zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich organizują prezydya gromadzkich rad narodowych.

§ 6. 1. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający nieruchomościami położonymi w miejscowości, w której organizowane jest zbiorowe zakładanie piorunochronów lekkich, obowiązani są uiścić przedpłatę i opłatę za założenie tych piorunochronów w biurze gromadzkiej rady narodowej bezpośrednio lub za pośrednictwem soltysa.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy właścicieli, użytkowników i zarządzających nieruchomościami, którzy w terminie ustalonym dla uiszczenia przedpłaty założą piorunochrony indywidualnie na koszt własny.

3. Wysokość przedpłat oraz terminy uiszczania przedpłat i opłat za założenie piorunochronów lekkich ustalają prezydya gromadzkich rad narodowych w porozumieniu z wykonawcą piorunochronów.

4. Prezydium gromadzkiej rady narodowej zarachowuje pobrane należności, o których mowa w ust. 1, na dochody budżetowe.

§ 7. 1. Zbiorowe założenie piorunochronów lekkich na budynkach określonych w § 2 ust. 1 prezydium gromadzkiej rady narodowej zleca przedsiębiorstwu lub zakładowi uprawnionemu do wykonywania prac w tym zakresie.

2. Umowę o zbiorowe założenie piorunochronów lekkich prezydium gromadzkiej rady narodowej zawiera z wykonawcą tych urządzeń po zebraniu 75% przedpłat.

3. Finansowanie prac, o których mowa w ust. 1, następuje z budżetu gromady.

4. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający budynkami objętymi zbiorowym zakładaniem piorunochronów lekkich obowiązani są wykopać rowy na uziomy i zakopać je pod nadzorem wykonawcy tych piorunochronów w terminie 2 dni od założenia uziomów.

§ 8. 1. Odbioru zbiorowo wykonanych piorunochronów lekkich dokonuje się komisyjnie. W skład komisji wchodzi przedstawiciele prezydium gromadzkiej rady narodowej i wykonawcy oraz właściciel, użytkownik lub zarządzający nieruchomością. Z odbioru sporządza się protokół.

2. W przypadkach wskazanych w § 6 ust. 2 i § 9 ust. 2 komisja określona w ust. 1 dokonuje sprawdzenia założonych piorunochronów.

§ 9. 1. Jeżeli ilość budynków określonych w § 2 ust. 1, nie zabezpieczonych urządzeniami piorunochronnymi, jest w poszczególnych miejscowościach mniejsza niż 15, prezydya gromadzkich rad narodowych mogą nie organizować w tych miejscowościach zbiorowego zakładania piorunochronów lekkich.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 właściciele, użytkownicy i zarządzający nieruchomościami nie zabezpieczonymi urządzeniami piorunochronnymi obowiązani są założyć piorunochrony na koszt własny w terminach określonych w § 3 ust. 1.

§ 10. 1. Obowiązek dokonywania wymiany zużytej instalacji i konserwacji urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich ciąży na właścicielach, użytkownikach i zarządzających nieruchomościami.

2. Przy dokonywaniu wymiany zużytej instalacji i konserwacji piorunochronów lekkich założonych na budynkach określonych w § 2 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 3—9.

§ 11. Organy ochrony przeciwpożarowej oraz przeciwpożarowe zespoły kontrolne sprawdzają w czasie okresowych kontroli przeciwpożarowych stan zewnętrzny urządzeń piorunochronnych i piorunochronów lekkich, jak również sposób ich konserwacji.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 maja 1961 r. w sprawie obowiązku zakładania urządzeń piorunochronnych na budynkach (Dz. U. Nr 29, poz. 142).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha